

ОГНЯН ИВАНОВ

НАШЕСТВИЕ

chitanka.info

То приближаваше към тях. Огромно, безплътно, невидимо. Като че времето течеше по-бавно и космическата пустота оживяваше. Разстоянието, което ги делеше, бързо намаляваше. Определяха местонахождението му по изчезването на електромагнитните вълни в тази област на пространството.

Патрулният кораб АЛ-4900, охраняващ границите на Слънчевата система, се бе притаил, дебнейки пришълеца. Изключиха всички системи, които не са жизнено необходими. Екраниращите полета работеха с интензивност до границите на претоварването. Въпреки всичко то ги бе усетило и сега постепенно забавяше скорост. Звездите, хората, Земята се отдръпваха безкрайно далеч. Тревогата и напрежението извираха от всяка точка на реалния свят и заливаха с вълните си. Образуваха водовъртежи и течения, които се мъчеха да ги подхванат и захвърлят в обятията на паниката и страха. Мислите и чувствата се деформираха под натиска на преживяванията.

Инструкциите от базата гласяха да не влизат в сражение до пристигането на двата кръстосвача.

— Названието „Медуза“ едва ли е най-подходящо за тази мистерия — обърна се Владимир, командирът на патрула, към своя единствен подчинен Вилдад.

— Просто не можем да видим какво представлява — сви рамене Вилдад и зарови ръка в косата си.

— Зна-а-я — нервно проточи думата Владимир.

Раздразнението невидимо се натрупваше помежду им.

— Трябва най-сетне да разберем откъде идват тези изчадия — въздъхна Вилдад.

— Да, да. Вземи претърси Галактиката и може би ще узнаеш — направи иронична гримаса Владимир.

Хиляди пилоти като тях непрекъснато сновяха отвъд орбитата на Плутон, като образуваха първия защитен слой. Съществуваха стотици хипотези за появата на Медузите. Повечето от тях твърдяха, че това са междузвездни образувания от невисокоорганизирана органична материя, „хранеща“ се непосредствено с електромагнитно поле. Предполага се, че се зараждат около звездите, но поради свои вътрешни особености проявяват вкус и към други източници на енергия, макар и не толкова мощни. Така че Земята вследствие на активната човешка дейност представляваше своеобразен „деликатес“

за тях и се стремяха да достигнат до нея. Това заставяше хората да бъдат постоянно нащрек. Тревожеше сънищата им, преплиташе се в мислите. Децата мечтаеха, когато пораснат, да открият къде се раждат чудовищата и да ги премахнат завинаги. Цивилизацията по неволя прие хвърлената ръкавица и започна борба с онези космични сили, които искаха да я унищожат.

Образуванията умееха да излъчват силни енергетични потоци от струпаната кой знае къде у тях енергия, да парализират уредите и разни други способности, които водеха до превръщането на космическите станции и кораби в купища безжизнен метал. Пътем Медузите сякаш желяеха да „осмучат“ всичко, което излъчваше. При това колкото по-сложно променливо поле създаваше обектът, дори и даже с нищожна мощ, толкова по-стръвно го преследваха. Най-голям лукс за тях, изглежда, представляваше човешкият мозък.

Естествено, между хипотезите имаше и такива, които приписваха разум на образуванията. Или че ги изпраца чужда цивилизация. Безброй догадки, но сигурните данни бяха малко. Унищожените медузи избухнаха или буквално се разтваряха във вакуума. Мнозина издигаха идеята, че те съществуват в подпространството. Във всеки случай ракетни снаряди и сонди минаваха свободно през тях, макар и с унищожена електроника.

Характерни бяха случаите, когато образуванията успяваха да завладеят кораб или станция, без да ги разрушат напълно. Те привеждаха целия оцелял екипаж в състояние, подобно на хипноза, и продължаваха да се хранят от полето, което създаваха инсталациите, като видоизменяха чрез хората режима им на работа. Близо беше до мисълта, че нещо подобно искат да направят и със Земята.

— Време е да се отдалечим — каза Вилдад.

Наистина Медузата бе доста близо и можеше да се очаква, че ще ги атакува.

— Съвсем вярно ще е, ако кажеш и „да побегнем“ — промърмори Владимир.

Той включи двигателя и отново потърси връзка с кръстосвачите, които пристигаха от различни посоки. Главата го болеше и започваше да чувства умора. Присви очи и си наложи да се съсредоточи.

Въздухът в кабината бе придобил неприятен дъх поради снижената работа на кондиционерните устройства. Вилдад въздъхна и

разкъса ярка, продълговата опаковка. Няколко струи донесоха аромата на планински въздух. С тях се родиха в мислите картини на гори и море с разтворено слънце. Мускулите инстинктивно се отпуснаха. Погледите загубиха остротата си, заменена от топъл блясък в зениците. Капчица приятна нега попадна в кръвта. Опасността престана да притиска толкова силно мислите.

Полуделите сигнални лампички и акустични сигнализатори, които крещяха, че към тях са се протегнали излъчванията на Медузата, прогониха мигновението.

Без да каже нещо, Владимир започна последователно да възстановява работата на системите, които бяха изключили. Вилдад се размърда, намествайки се в креслото, като пред старт с голямо ускорение. Онези, които желяеха да покорят космоса, може би трябваше да променят мирогледа си. Новата действителност изискваше формирането на нов начин на мислене, на нови характери. Земните преценки и разбирания въпреки гордостта и отчаяната съпротива отпадаха и се превръщаха в далечни спомени. Преди да бъдат сразени напълно, всъщност, често се оказваха пречка. Психолози, социолози и други изследователи активно се занимаваха с този проблем. Той бе една от бариерите по пътя на развитието. И може би нямаше за какво да се спори, понеже всеки разбираше, че е невъзможно в целия космос да се създадат условия, подобни на земните. Но човешкото съзнание не можеше да се примири с мисълта за отстъпление, че ще бъде моделирано от чужди светове.

Неочаквано по големия екран бързо запълзя ярка ивица, сочеща пътя на енергетичния заряд, отправен срещу ракетата. В същия миг двигателят бе включен от главния координатор и те полетяха, за да избягнат удара. Двамата следиха с поглед червената ивица, докато тя изчезна от екрана.

— Намалихме енергетичните му запаси — мрачно се засмя Владимир.

Вилдад регулира ширината на магнитното поле около соплото.

— Струва ми се, че нещо не е в ред — поклати глава той.

Владимир провери прицелването на протонното оръдие.

— Да го поздравим ли? — попита рязко.

— Няма смисъл — отвърна Вилдад, — не знаем особените точки.

Пилотите, участвували в сражения с Медузите, бяха забелязали, че съществуват точки, в които, ако бъдат улучени дори и от удари със сравнително малка мощ, образуванията се разрушават. Хората почти се бяха научили да определят тези места, но за това беше необходима сложна апаратура, с каквато патрулната ракета не разполагаше.

Това не означаваше, че те няма да атакуват. Просто трябваше да пестят енергията, която съвсем не бе неизчерпаема. Главната им задача сега беше да издържат до идването на кръстосвачите. И тогава положението щеше да бъде съвсем друго... Засега нямаха право дори да рискуват, защото, ако Медузата ги унищожеше и изчезнеше в звездния полумрак, щеше да бъде непосредствена заплаха за хората в този район и силно да затрудни преследването. Самите обстоятелства налагаха да са особено внимателни.

Владимир зададе сложна маневра.

— Пригответи се! — обърна се той към Вилдад. — Ускорението...

В същия миг двигателят се напрегна. Двамата почувствуваха това с цялото си тяло. Дългото време, прекарано в малката кабина, беше довело до състояние, подобно на срастване с ракетата. По неведоми пътища сетивата им улавяха нищожни сигнали, които се обработваха подсъзнателно, и резултатът се явяваше във вид на така нареченото седмо чувство. Тежестта ги притисна към седалките.

И внезапно някаква преграда се пречупи, нещо рязко подскочи. Като при добре обтегнат лък, когато се скъса тетивата. Хората потръпнаха.

— Спри! — изкрещя Вилдад.

Ръката на Владимир вече даваше необходимите команди.

Те усетиха как двигателят се сгърчи и изхърка. Една страшна сила в него се устреми навън с желание да разруши всичко, но не успя да пробие защитните полета и гневният ѝ вик отзвуча постепенно.

Като че всички механизми замряха за миг. Тишината на този миг беше страшна. Тя разкъсваше съзнанието и слагаше точка на бъдещето. Пренасяше ги в една нова действителност със свои неумолими закони. Нямаше нужда да поглеждат към уредите, за да разберат каква се е случило. Болката от повредата кълтеше в тях, препълваше вените им.

— Край — повдигна глава Вилдад.

Владимир стисна юмруци.

— Не...

Дали под въздействие на образуването, или поради случайна повреда, но ракетата бе загубила способността си да се движи. Уредите показваха, че направляващият канал е напълно разрушен. Реакторът беше оцелял, но той не можеше да им послужи. Аварииите, естествено, не могат да бъдат напълно изключени. Но те никога не се вземат предвид при разчета на едно сражение. Това представлява нищожна вероятност. Двамата бяха склонни да припишат всичко на своя противник. И вътре в себе си се надяваха, че е така. Би било непоносимо обидно това да е чиста случайност.

Владимир разтърси глава:

— Когато бях малък, мечтаех да стана герой.

Вилдад стоеше вцепенен, загледан безсмислено в екрана. Лицето му избледняваше все повече и се скриваше зад безжизнена маска.

— И сега ни се удава възможност — довърши мисълта си Владимир.

Погледна към Вилдад. Протегна ръка и го побутна по рамото. След това го разтърси. Той не реагира.

Владимир постоя неподвижен, след това се изви и с широк замах го удари по лицето. Другият се стресна. От носа му потече кръв, но той не й обърна внимание. Погледът му обходи кабината.

— Заеми се с протонното оръдие — заповяда Владимир.

— Добре — дрезгаво отвърна той и се наведе над пулта.

Преди малко светът сякаш бе изчезнал за него. Потъна в ледена бездна, която го скова. Сега обкръжението се нормализираше. Отчаянието отстъпи и се скри дълбоко в душата. Няколко капки кръв паднаха на лъскавата повърхност и го учудиха. Това му помогна да се съвземе.

Владимир, свил устни в саркастична усмивка, започна да проверява дали ракетата е напълно готова за бой. Проявявайки своето майсторство, чрез малките странични двигатели погаси скоростта, която имаха. Въпреки всичко не трябваше да губят образуването от наблюдение.

Изстреля в различна посока няколко термоядрени снаряда, създавайки около тях малки мъглявини, които деформираха електромагнитните вълни.

Вилдад с безразличие наблюдаваше върху блестящия черен фон на екрана миниатюрното виолетово облаче, което обозначаваше Медузата. Тя постепенно приближаваше към тях. Навярно историята нямаше да продължи повече от час.

— Дори не можем да заемем по-удобна позиция — поклати глава той.

Владимир не му отговори, зает с изпращане на съобщение за случилото се до двата кръстосвача.

— По-глупаво не може да бъде — отново се обади Вилдад.

— Слушай! Прави нещо! — раздразнено го погледна Владимир.

— Не мисли, че толкова ме е страх — сви рамене другият, — просто се ядосвам ужасно.

Командирът не обърна внимание на обясненията му.

— Нямаме избор. Не можем да разчитаме на кръстосвачите. Ще пристигнат късно — замисли се за кратко време Владимир и после решително заяви: — Дотогава Медузата ще ни погуби или ще изчезне. А това е крайно неприятно. Налага се сами да я унищожим.

— Нямаме нищо против — иронично въздъхна Вилдад.

Настана мълчание. Съвсем пълна тишина, в която можеше да се чуе всеки шум. Личеше, че командирът на патрула усилено преценява възможностите. Накрая той взе решение. Стигна до него твърде бързо — не разполагаше с време за мислене.

— Ще изпратим ракетни сонди с прикрепени към тях двата човекоподобни биоробота — заяви решително той. — В посока, противоположна на образуването. После ще го оставим да се приближи необезпокоявано. Без да стреляме — уточни кратко Владимир.

— Ти си луд — подскочи Вилдад. — Медузата веднага ще извади от строя цялата ни електроника, т.е. ще ни направи безпомощни, а нас самите ще парализира.

— Да се опитваме да се сражаваме е безсмислено — сви рамене другият. — А така съм намислил един план...

— И какъв план?

— Електрониката да върви по дяволите. А нас самите образуването няма да успее да парализира или хипнотизира, понеже ще се нагълтаме с приспивателно и ще изпаднем в летаргично състояние. Само че аз ще се намирам в скафандър и ще съм прикрепен

към външната обшивка на кораба, а до мен ще монтираме сега набързо един антимаериомет. Освен това в скафандъра ми ще поставим някое от твоите механични устройства — часовници, с които постоянно си играеш. То ще има задачата да изсипе в определен миг в устата ми значително количество от най-силното възбуждащо и събуждащо лекарство, с което разполагаме.

Вилдад само поклати недоверчиво глава.

— И си представям развитието на събитията така — продължи Владимир: — Образованието идва и завладява кораба. После непременно ще се спусне да гони сондите с роботите, понеже ще сметне, че там има хора. То преследва хората докрай. Естествено, както става винаги, ще влачи ракетата след себе си. През време на гонитбата аз се събуждам с помощта на часовниковия механизъм и възбуждащите вещества и ще са ми необходими секунди, за да стрелям с антимаериомета. Както знаеш, от такова разстояние особените точки на Медузата могат да се определят визуално. Смятам, че ще успея, преди чудовището да ме усети и подчини съзнанието ми.

Командирът спря да говори. В настъпилата тишина се чуваше как той нервно почуква с пръст по пулта.

— Казвай — не издържа накрая той.

— Съгласен съм — уморено отвърна Вилдад. — Макар че има безброй въпросителни. Но не мога да предложа нищо по-добро. Единственото, което не ми харесва, е прекалено пасивната роля, която ми даваш.

— Няма как. Хайде да не губим време.

Двамата трескаво се заловиха за работа.

След по-малко от час бяха готови. Медузата бе вече съвсем близо. Владимир, облечен в скафандъра, се обади през репродуктора.

— Пет таблетки — и посочи шишенцето между тях.

Вилдад втренчено го изгледа.

— След пет таблетки от това човек не се събужда — бавно каза той.

— Не се безпокой — рязко възрази Владимир. — Ще имат грижата лекарите от кръстосвачите. Ако, разбира, се, планът е успешен. Важното е сега да сведем жизнените ти процеси до минимум, за да излезеш временно от играта. А това е необходимо, за

да се намали вероятността врагът ни да се заеме с нас, преди да е догонил сондите.

Вилдад мрачно се усмихна и кимна. Командирът вдигна ръка за довиждане или сбогом и излезе. След минути Вилдад наблюдаваше върху екраните как прикрепва скафандъра към обшивката на кораба в съседство с антимаериомета. Не след дълго Владимир заспа. Вилдад протегна ръка, с бързо движение си отсипа пет хапчета и ги нагълта наведнъж. Те се разтопиха в устата му. Почти веднага почувствува замайване. С труд се добра до койката за спане.

Когато Вилдад отвори очи, разбра че са победили. С един поглед се ориентира, че са в лечебното отделение на кръстосвача „Виктория“. Около него стояха двама от лекарите, помощник-командирът и главният инженер на кораба, които познаваше от по-рано.

— Образованието?... — попита все пак той.

Помощник-командирът се усмихна съучастнически и разсече красноречиво въздуха с ръка.

— А Владимир?

— Нищо особено. Слаб шок плюс леко топлинно обгаряне — спря меко с ръка опита му да се изправи по-високият от двамата лекари. — След малко ще се видите.

Вилдад притвори очи и се почувствува ако не най-щастливият, то поне един от най-щастливите хора в Галактиката.

Публикувано в алманах „Спектър’80“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.